

Henvendelsen sluttede med en Opfordring til Præsterne om at omtale Sagen i Kirkerne og inddrage den i Menighedens Bøn. Denne Opfordring blev af mange Præster fulgt paa en saadan Maade, at *Ordføreren for Forespørgerne*, Alfred Jensen, betegnede det som »en Hetz mod Sovjetunionen«. Det viste sig imidlertid, at den udsendte Meddelelse var aldeles grundløs, da der ikke var afholdt og ikke paatænkt afholdt nogen Kongres i Moskva af »Gudløse«, hvilket fremgik af et den 3. Februar fra Moskva udsendt Dementi. Det var da efter Forespørgernes Mening »en Chikanering af en os venligsindet Stat«, der var foregaaet paa Grundlag af den nævnte Opfordring til Præsterne, og under Hensyn til, at »Statskirken sorterer under Kirkeministeren«, havde de anset det for betimeligt at stille den citerede Forespørgsel.

Kirkeministeren oplyste indledningsvis, at Biskop Fuglsang Damgaard og Stiftsprovst Brodersen foruden den af Forespørgerne gengivne Henvendelse til Præsterne havde udsendt et Opraab af tilsvarende Indhold. Ingen af disse Henvendelser nævnte imidlertid nogen fremmed Stat i Forbindelse med den omtalte Verdenskongres ud over Angivelsen af, at den skulde afholdes i Moskva. Endvidere oplyste Ministeren, at Biskoppen i en Skrivelse til Kirkeministeriet havde udtalt, at Henvendelserne var bygget paa Meddelelser i den indenlandske og udenlandske Presse, baade kirkelige Blade og Tidsskrifter, og at Henstillingen til Præsterne ikke havde Karakter af en tjenstlig Handling eller Karakter af et Paabud; »den var ment som en broderlig Henstilling til Menighederne og deres Tjenere«, og »det var selvfølgelig en frivillig Sag, hvem der vilde følge Opfordringen«. . . . . »Selvfølgelig tog denne Henvendelse ikke Sigte paa noget Lands Regering lige saa lidt som paa bestemte politiske eller økonomiske Systemer, men udelukkende paa Gudløse-Bevægelsen.« Ministeren føjede hertil, at det ikke havde været Biskoppen og Stiftsprovsten bekendt, at der var fremkommet et Dementi, men at de, da deres Henvendelse blev udsendt, var i god Tro.

Ministeren maatte give Biskoppen Ret i, at Henstillingen til Præsterne ikke havde Karakter af en tjenstlig Handling eller et Paabud; den var sikkert heller ikke opfattet saaledes. Men selv som broderlig Henstilling vilde naturligvis en Henvendelse fra Københavns Biskop og Frue Kirkes Stiftsprovst komme med Vægt til Folkekirkens Præster, ligesom et Opraab i Dagspressen fra disse to Mænd vilde blive bemærket i Befolkningen, »ogsaa af den Grund, at de begge indtager saa betydelige Embedsstillinger, der paalægger dem Forpligtelser, ikke blot over for den Kirke, i hvis Tjeneste de staar, men tillige over for den Stat, med hvilken Folkekirken er forfat-